

прескунди се два пжти, удари шапка въ земята и извика:

— Казвахъ ли ви азъ, бре лалугери! Казвахъ ли ви, че ще станатъ отъ деветъ — на деветстотинъ!... На бройте и гледайте: деветстотинъ и двадесетъ и единъ левъ — и два пробити отгоре!... „Боса команда“, а? За нищо я не бива, а? За нищо ли? Сега ще видятъ... Да живѣете, момчета, да живѣеме всички!...

Дружината полудѣ отъ радостъ. Диньо надуваше пищялката, Коста шибаше съ единъ клонъ земята, Асенъ удряше тенекиената кутия, а Гуджо се въртѣше като калайджия и се кжсаше отъ лай.

Най-после се умориха, млъкнаха и гледаха ухилено. Тогава се обади Коста:

— Е, ами сега, какво ще ги правимъ тия пари?...

— Нека бате Сава каже, — обадиха се другитѣ. — Той знае.

— Тѣ, паритѣ, си иматъ мѣсто, — важно каза Савата. — Утре ще видимъ тая работа. Пъкъ вие, още довечера, като се приберете, всѣки да каже на тѣхнитѣ, че тазъ година презъ ваканцията ще отиде на лѣтовище. Толкозъ. Съ свои пари ще отиде. И че азъ ще ви вода. Грижа за васъ да нѣматъ. Само